

Hồi thứ ba mươi

Kinh Hôn Khiếp Đảm

Thích Đình Nhạn cười nói :

- Các bạn trong Ngân Diện Hội hãy về nói với Trần Đế nghe là hôm ngày ra mắt của Ngân Diện Hội, Thích Đình Nhạn này sẽ dẫn Tam Vô Vương đến tham dự đó.

Số Người Mặt Bạc ấy liền cười nhạt nói :

- Thích Đình Nhạn, nếu chúng ta không vì muốn lấy mười sáu quân cờ người đang mang trong người, thì người ấy sẽ phải bị vong mạng trong Tử Vong Lâm này rồi!

- Việc ấy, Thích Đình Nhạn không xem vào đâu cả !

Người Mặt Bạc đó lại cười nói :

- Nếu thế thì chúng ta hãy thử cho biết nào !

Vừa nói dứt lời, hắn liền tràn tới về phía Thích Đình Nhạn. Không khí chung quanh vì thế lại tràn đầy sát khí !

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách trông thấy vậy không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Nếu Thích Đình Nhạn chạy thẳng vào Tử Vong Lâm, chắc chắn sẽ không khỏi mất mạng. Như thế, Tam Vô Vương cũng không làm sao xuất hiện được trong chốn giang hồ.

Đây chính là điểm then chốt đối với sự an nguy của cả giới giang hồ.

Hứa Trân bỗng kêu lên :

- Thích ca ca ! Hãy đưa những quân cờ ấy cho họ, chớ nên xông vào trong đó !

Sắc mặt của Thích Đình Nhạn biến hẳn. Chàng hét to :

- Con tiện nữ không kể chi thể diện kia, nếu từ đây về sau, người còn gọi ta là Thích ca ca nữa, thì ngày nào ta còn sống, ta nhất định cũng sẽ đánh cho người một cái tát tay đó !

Hứa Trân rơi lệ nói :

- Thích ca ca, anh chớ nên vào trong ấy !

Thích Đình Nhạn giận dữ nói :

- Người chớ nên can dự vào công việc của ta !

- Nhưng em yêu anh kia mà !

- Người chớ nên nói ba láp nữa !

Trong lúc đó, bất thần Người Mặt Bạc kia quát to một tiếng, rồi nhún người lao thẳng về phía Thích Đình Nhạn.

Người Mặt Bạc đó đoán biết tình hình đã lâm vào ngõ bí, không làm thế nào uy hiếp cho Thích Đình Nhạn trao ra mười sáu quân cờ ấy được. Vậy, chỉ còn có cách là dồn ép chàng để chàng phải chạy thẳng vào Tử Vong Lâm lãnh lấy cái chết mà thôi.

Do đó, cái thế vọt tới của y hết sức nhanh chóng và mạnh mẽ. Thích Đình Nhạn trông thấy vậy bèn vung chưởng lên quét ra, rồi nghiêng chặt đôi hàm răng, nhún người chạy thẳng vào trong khu rừng...

Hứa Trân kinh hoàng kêu lên :

- Thích ca ca chớ...

Câu nói chưa dứt, nàng liền lao người tới thò tay ra chụp về phía Thích Đình Nhạn. Hứa Trân là người có võ công cái thế, nên thế chụp ấy của nàng không phải là chậm, nhưng nàng vẫn không làm sao chụp kịp Thích Đình Nhạn.

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách đồng buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Thế rồi, Thích Đình Nhạn đã lao người đi mất hút trong cánh rừng Tử Vong Lâm.

Hứa Trân bỗng cất tiếng khóc to, trông hết sức đau khổ. Thái độ ấy của nàng lại khiến mọi người ngơ ngác không hiểu ra sao cả. Có phải cơn bệnh của nàng đã qua rồi hay chăng?

Cô gái áo xanh cũng tuân đôi dòng lệ. Nàng nghiêng chặt đôi hàm răng đưa tay chùi nước mắt, rồi lao mình thẳng đến trước mặt Hứa Trân quát :

- Chính cô đã hại anh ấy !

Tiếp đó, nàng vung chưởng đánh ra, tát thẳng hai cái tát vào mặt Hứa Trân kêu nghe “bốp bốp”. Hứa Trân kinh hãi thối lui ra sau mấy bước, đưa mắt nhìn trân cô gái áo xanh, nói lảm bảm :

- Chị đánh tôi?

- Nếu Thích Đình Nhạn không yêu ngươi, ta đã giết chết ngươi rồi đó.

Dứt lời, bỗng đôi mày của cô gái áo xanh dựng ngược lên, tia mắt đầy sát khí. Nàng nhanh nhẹn tràn ngay đến trước mặt Người Mặt Bạc cầm đầu nội bộ, quát :

- Ngươi phải đền mạng cho Thích Đình Nhạn đây !

Trước sự thực ấy, đã chứng minh rằng cô gái áo xanh này từ bấy lâu đã thâm yêu Thích Đình Nhạn, nên thấy Thích Đình Nhạn đã chạy thẳng vào Tử Vong Lâm tìm lấy cái chết, thì nàng vô cùng đau đớn và sự đau đớn ấy đã trở thành cơn tức giận không thể dằn được.

Bởi thế, nàng giận dữ quát to một tiếng rồi vung chưởng tràn tới tấn công thẳng vào Người Mặt Bạc cầm đầu bọn kia.

Người Mặt Bạc đó thấy vậy liền cất tiếng cười nhạt, rồi vung chưởng ra đỡ thẳng trở lại.

Lúc đó, Hứa Trân đang thững thờ đứng ở cạnh đấy. Nàng gần như quên mất không biết mình đang đứng ở đâu. Thậm chí quên mất là trên đời này còn có con

người hiện diện nữa.

Đôi mắt nàng ràn rụa nước mắt, vẻ mặt đau đớn như tan nát cõi lòng, khiến ai nhìn vào cũng phải đồng tình thương xót !

Thốt nhiên, cô gái áo xanh quát to lên rằng :

- Hãy nằm yên xuống đất !

Tức thì, nàng bắt thân đá song phi về phía kẻ địch. Liền đó, có hai đạo bạch quang từ mũi giày của nàng bay ra. Qua một tiếng gào thảm thiết, gã Mặt Bạc áo đỏ ấy liền ngã lăn ra đất chết tốt rồi.

Mọi người nhìn kỹ, trông thấy tại nơi Thái Dương Huyết nằm tại phía bên trái trên mặt nạn nhân đã bị một mũi ngân châm dài độ hai tấc xuyên thủng.

Tất cả số Người Mặt Bạc còn lại trông thấy thế đều nhất loạt thối lui ra sau. Trong bọn họ có một tên cất giọng lạnh lùng nói :

- Trong dịp lễ ra mắt của bản phái, chúng tôi rất hoan nghinh cô nương sẽ đến dự.

Vừa nói dứt lời, cả bọn liền quay người bỏ chạy đi mất.

Hứa Trân ràn rụa nước mắt, cất bước lững thững đi tới. Trông người nàng thực hết sức u sầu thiếu nảo.

Nàng là một cô gái thế nào?

Có phải nàng bị bệnh thần kinh hay không? Giờ đây, những giây phút cơn bệnh tái phát đã qua, và nàng đã trở lại một con người bình thường rồi chăng?

Tất cả những nghi vấn đều có vẻ như không thể có được ! Thế mà trong thực tế, nó đã biểu hiện qua thái độ của nàng.

Bên ngoài khu rừng Tử Vong Lâm, lúc đó thực là yên lặng. Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách không ngớt thở dài. Một mầm non tương lai của võ lâm, ngày nay phải đành vùi thây trong cánh rừng hoang dại này.

Đồng thời, Tam Võ Vương cũng đành mai một cuộc đời trong Kỳ trận theo với cái chết của Thích Đình Nhạn.

Trong khu rừng Tử Vong Lâm, ngoài tiếng gió xạc xào, thì không còn nghe một âm thanh chi khác nữa...

Cánh rừng ấy là tượng trưng cho sự chết chóc rừng rợn.

Tại khu rừng này, đã có bao nhiêu cao thủ tiến vào đều bị mất mạng. Thích Đình Nhạn làm thế nào có thể tránh được khỏi số phận đó? Nhưng vì trong lúc bí lối, chàng bắt buộc phải chạy thẳng vào trong cánh rừng rùng rợn đó, để xem may ra có tìm được một con đường sống chăng?

Trong cánh rừng ấy tối tăm mù mịt, trông rất dễ sợ. Thích Đình Nhạn đang chạy bay, bắt thân dừng chân đứng lại, và không khỏi kinh hoàng suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.

Vì trên mặt đất nằm ngổn ngang mấy chục bộ xương khô và một số xác chết đang thối rữa. Cảnh tượng rừng rợn ấy đã làm cho chàng khẽ rùng mình rợn óc.

Chàng đưa mắt nhìn lên, thấy bóng cây lao xào, tựa hồ như những bóng ma.

Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, đưa chân tiếp tục chạy thẳng tới trước. Nhưng, ngay lúc ấy, bỗng có một giọng cười rùng rợn từ xa vọng lại, khiến Thích Đình Nhận nghe qua không khỏi nổi da gà khắp cả người.

Tiếng cười rùng rợn đó cứ mỗi lúc một gần thêm, tựa hồ như sắp đến ngay trước mặt chàng rồi. Bởi thế, chàng vội vàng thối lui một bước, quát to :

- Ai đó?

- Con người đây !

Tiếng trả lời ấy lại phát ra từ phía sau lưng chàng. Đồng thời, một bàn tay to lớn bắt thần từ trên đầu chàng đè xuống !

Thích Đình Nhận buột miệng “ồ” một tiếng kinh hoàng. Chàng không ngờ rằng đối phương đã đứng tại phía sau lưng chàng và đưa tay đè lên đầu mình mà mình không hay biết chi cả.

Đây thực là chuyện không ai có thể tưởng tượng đến được !

Tiếp đó, một giọng nói lạnh lùng như băng giá từ sau lưng chàng vọng đến rằng :

- Thằng bé kia, ngươi tên là gì?

- Tôi gọi là Độc Nhãn Hắc Lang !

- Ha ha ha...ngươi vào khu Tử Vong Lâm này, không sợ chết hay sao?

Thích Đình Nhận nghĩ thầm :

- Trước sau gì cũng chết, mà hễ tai họa thì không làm sao tránh khử được...

Nghĩ đến đây, chàng liền bình tĩnh trả lời :

- Cái chết của con người là do số trời định đoạt...

- Nhưng ta có thể lấy cái mạng ngươi bây giờ !

Thích Đình Nhận cười to đáp :

- Nếu ông không giết tôi, thì tất cũng có ngày Thích Đình Nhận tôi sẽ châm một mũi lửa đốt cả khu Tử Vong Lâm này !

- Đây là việc của con cháu ngươi về sau kìa !

Sắc mặt Thích Đình Nhận liền thay đổi, giận dữ nói :

- Thích Đình Nhận tôi không oán không thù chi với ông, vậy ông định giết tôi là có mục đích gì, xin ông nói rõ cho tôi biết?

- Vậy nếu chẳng có mục đích hay nguyên nhân chi cả thì ta không giết ngươi được hay sao?

- Đúng như thế !

- Đây là ngươi đã xông vào khu Tử Vong Lâm !

- Nói thế, khu Tử Vong Lâm này là của riêng ông hay sao?

- Dù chẳng phải của riêng ta đi nữa, nó cũng là nơi trú ngụ của ta.

- Ông trú ngụ tại đây, thì không cho phép người ta đi vào hay sao?

- Đúng như vậy !

- Ông chỉ nói ngang mà thôi ! Tôi nói cho ông biết, họ Thích tôi không phải là phường tham sống sợ chết đâu. Ông giết tôi, nào phải hảo hán !

Đối phương bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Vậy như thế nào mới gọi là hảo hán?

- Ông đợi cho đến lúc tôi luyện xong võ công kia !

Thích Đình Nhận nào đành lòng chịu chết một cách oan uổng như thế này. Phương chi, mối thù của mẫu thân chàng chưa thể trả, thì đâu lại bằng lòng để vong mạng dễ dàng như thế?

Do đó, chàng định dùng lời lẽ thách thức đối phương, để đối phương chịu tạm thời tha cho mình, rồi sau đó khi mọi chuyện của chàng đã làm xong, sẽ liệu cách đối phó cũng không muộn.

Nào ngờ đối phương không chờ Thích Đình Nhận nói hết câu thì đã cất giọng trầm trầm nói :

- Dù ngươi có luyện thêm năm mươi năm nữa cũng e rằng chưa phải là tay đối địch nổi với ta đâu?

Thích Đình Nhận cất tiếng ngạo nghễ nói :

- Lời nói của ông cũng chưa chắc đúng... Vậy, ông tự tin rằng võ công của ông là đệ nhất thiên hạ hay sao?

- Gần như thế !

Thích Đình Nhận nghe qua không khỏi ớn lạnh cả xương sống, song bèn làm ra vẻ khinh thường nói :

- Theo tôi thì chưa hẳn đúng đâu !

- Thôi, vậy thằng bé đen kia ngươi hãy kể ra cho ta nghe trong giới giang hồ có ai là người võ công cao tột nhất?

- Chốn giang hồ rộng mênh mông, những người tài cao cả hàng trăm, vậy ông làm thế nào có thể nói dứt khoát ai là người võ công tuyệt nhất được?

Đối phương liền cất tiếng cười ha hả thực to, nói :

- Thằng bé đen kia, ngươi thật ngang ngạnh, hợp với ý ta lắm ! Được, ta hỏi ngươi một vấn đề này, nếu ngươi trả lời đúng, ta sẽ không giết ngươi mà để cho ngươi được hoàn toàn tự do định đoạt số phận của mình !

- Như thế nào gọi là “định đoạt lấy số phận” của mình?

- Ta nói thế là vì ngươi không làm thế nào ra thoát cánh rừng Tử Vong Lâm này đâu?

- Tại sao thế?

- Vậy có lý do nào ngươi còn chưa hiểu được? Đây chính là cả một trận pháp hay sao?

- Trận pháp?

Quả tim của Thích Đình Nhạn không ngót rợn lên vì sợ hãi !

Trong khi đó, đối phương đã lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Nếu người trả lời được câu hỏi của ta, thì ta để mặc cho người được tự do. Còn việc tìm đường thoát khỏi được thế trận này hay không, đó là sự may rủi riêng của người !

- Nhưng ông định hỏi vấn đề chi đó?

- Người có biết ta là ai không?

Câu hỏi ấy đã làm cho Thích Đình Nhạn ngơ ngác. Chàng nghĩ rằng :

- Ta nào phải là tiên thánh chi, có thể biết được hết quá khứ vị lai để đoán ra được người là ai chứ?

Nghĩ đến đây, chàng liền nói :

- Hỏi như thế thực chẳng công bằng, vì tôi nào biết bói toán hay xử quẻ để đoán ra được ông là ai, cũng như ông làm sao có thể đoán ra được cha mẹ tôi là ai vậy !

- Người nói là không công bình?

- Mà còn không hợp lý nữa !

- Vậy người cho như thế nào mới là hợp lý?

- Ông hãy cho tôi nhìn thấy ông, nếu chừng ấy mà tôi không đoán ra được ông là ai, thì sẽ tùy ông muốn làm chi thì làm !

- Được !

Đối phương vừa nói dứt lời thì liền lấy bàn tay đang đề trên đầu Thích Đình Nhạn đi. Thích Đình Nhạn quay người ngó lại, thấy một người tuổi độ ngũ tuần, quần áo rách rưới, nhưng da dẻ hồng hào, tướng mạo hết sức hiên ngang, oai vệ !

Qua dung mạo của ông ta, chàng thấy ông ta thực giống một thư sinh yếu đuối, nào có vẻ hung dữ háo sát chi đâu?

Thích Đình Nhạn gần như không tinh ở con mắt của mình. Vì con người như thế mà lại võ công đáng khiếp sợ đến mức đó sao? Bởi thế, nhất thời chàng đứng trơ trơ như khúc gỗ, không nói nên lời !

Đối phương liền cười khanh khách, nói :

- Bây giờ thì người nên đoán đi !

Thích Đình Nhạn cau mày nói :

- Nếu tôi đoán trúng, mà ông lại phủ nhận thì biết làm thế nào?

- Chắc chắn không có trường hợp như thế !

- Lòng người rất khó hiểu, mà ở đây lại không có một người thứ ba.

Câu nói của Thích Đình Nhạn chưa dứt, trong rừng bỗng có một giọng ồ ề như tiếng đồng la bể, nói ngay rằng :

- Thằng bé đen kia, người cứ yên lòng, nếu ông ta dám chạy chối thì ta sẽ đánh bẹp chiếc sọ cho người xem !